

РЕШЕНИЕ

№ 6479

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5877** по описа за **2023** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на "България Ер" АД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район Слатена, Аерогара С., бул. Б., срещу решение № 2136/05.05.2023 г. по НАХД № 15571/2022г. по описа за 2022 г., НО, 23-ти състав, СРС, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 165 от 10.11.2022 г. на Началника на Гранично полицейско управление – С. при РДГП - Аерогари, ГДГП-МВР, с което за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ на основание чл. 51 от ЗЧРБ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева.

Съдебното решение се обжалва като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Касаторът оспорва съставомерността на констатираното деяние и твърди, че неправилно е ангажирана отговорността му на соченото основание. Счита, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, а материалният закон е приложен неправилно. Излага съображения, че

съгласно чл. 1, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/399 се "предвижда граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите членки на Съюза", а посоченото в НП лице не пресичало външна граница на ЕС, доколкото същото е влязло в България от П., Франция /в жалбата неправилно е посочено, тъй като се касае за полет от Ц., Швейцария/, поради което отговорността на превозвача била ангажирана неоснователно. Сочи се още така, че в НП не са описани доказателствата, които са иззети при установяване на нарушението, което допълнително нарушавало правата на дружеството и го лишавало от възможността да се защити адекватно. Иска се отмяна на съдебното решение и отмяна на НП. В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация - Началник на ГПУ С. към РДГП - Аерогари, ГДГП - МВР, редовно призован, не се представлява. По делото е постъпил писмен отговор, в който касационната жалба се оспорва като неоснователна. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила като законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, 13-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 16.09.2022 г. около 14:40 ч. в [населено място] на ГКПП- Аерогара С., при извършване на гранична проверка на влизане в страната на пътници, пристигнали с полет FB 492 от Ц. за С., се установява, че след като бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата по превозване на лицето М. Н./М. N./, [дата на раждане] , руска гражданка, с паспорт №[ЕИК] издаден на 17.01.2014 г., превозвачът я е превозил до Република България без валидна виза или разрешение за пребиваване. Издадени са превозни документи - билет и бордна карта. Проверяващите, както и впоследствие административно наказващия орган приели, че лицето не отговаря на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 6, ал. 1 т. "Б" от Регламент (ЕС) 2016/399, като превозвачът "България Ер" АД е извършил услугата по превозването на лицето М. Н. до Р. България без валидна

виза или разрешение за пребиваване, и въпреки липсата на валидни такива е издал превозни документи - билет и бордна карта. Бил съставен АУАН Серия АА № 161, издаден на 26.10.2022 г.

Въз основа на направените констатации, компетентно длъжностно лице Началник на ГПУ - С. към РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, издал на 10.11.2022 г. обжалваното НП № 165, с което на основание чл. 51 от ЗЧРБ наложил на "България Ер" АД имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е установил съответна на данните по делото фактическа обстановка и въз основа на нея правилно е обосновал извод за съставомерност на констатираното деяние. Възраженията на касатора за съставяне на АУАН и издаване на НП в нарушение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, настоящият състав на АССГ намира за неоснователни.

В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на уличеното лице. Посочено е, че руската гражданка няма налична валидна виза, каквато се изисква съгласно Регламент (ЕС) 2018/1806 или разрешение за пребиваване. Ето защо е правилна преценката на проверяващите, че към 16.09.2022 г. чужденката не отговаря на условията за влизане в страната по чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ, както и на тези, посочени в чл. 6, ал. 1, т. "Б" от Регламент (ЕС) № 2016/399, а превозвачът не е изпълнил задълженията си по чл. 20, ал. 1 от ЗЧРБ да провери това обстоятелство.

В чл. 20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е посочено, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима.

В случая, съдът намира за безспорно установено по делото, че с полет FB492 от Ц., Швейцария за С., е пътувало лицето М. Н. (М. N.), която не е притежавала валиден документ за пътуване. Безспорно е, че това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по превоза и преди бъде издаден превозен документ - билет и бордна карта. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване,

както и виза, когато такава се изисква. Не са предвидени изключения, при които чужд гражданин може да влезе на територията на страната без редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 3 ДР на ЗЧРБ, "Паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. В чл. 8, ал. 2 и, ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в страната ни, а именно не се изисква виза, когато това е предвидено в Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, в други актове на ЕС с обвързващо действие, в международен договор, по който Република България е страна, или в акт на Министерския съвет. Не се изисква виза и когато чужденецът притежава валидно разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета, не е необходима виза, когато лицето притежава статут на бежанец или е без гражданство. По делото не се установяват и дори не се твърдят посочените обстоятелства. Също така, руската гражданка не притежава и карта за продължително или за постоянно пребиваване в страната. Поради това, лицето не е попадало в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава и съответно неосъществения контрол по нейното наличие от страна на превозвача, води до основание за ангажиране на отговорността за превозвача.

Административното нарушение е довършено на територията на Република България, поради което съгласно чл. 4 от ЗАНН, следва да се разглежда съгласно българското законодателство. Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Ш. пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген). Тук обаче следва да се отбележи, че Швейцария не е член на ЕС, поради което следва да се имат предвид разпоредбите на Регламент №539/2001г. на Съвета от 15 март 2001 година за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите-членки, както и тези, чиито граждани се освободени от това изискване, съгласно чл.1 т.1 от същия гражданите на трети страни, които са изброени в списъка-приложение, вкл. с гражданство на Русия трябва да притежават виза при преминаване на външните граници на държавите –членки. Разпоредбата на чл.2, ал.1

от Регламент (ЕС) 2016/399 , аналогична с разпоредбата на Регламент (ЕО) № 562/2006, дава дефиниция за вътрешни граници: а) общите сухопътни граници, включително реки и езера, на държавите членки; б) летищата на държавите членки за вътрешни полети; в) морски, речни и езерни пристанища на държавите членки за редовни вътрешни фериботни превози. Като външни граници са определени тези граници, които не са вътрешни – чл.2, ал.2. Систематичното и логическо тълкуване с оглед целта на регулираните отношения води до извод, че под вътрешни граници на държавите членки се разбират границите в Ш. пространство, към което България не принадлежи. По силата на решение на МС от 2012г. България зачита Ш. визи като основание за влизане в страната, но този акт не разпростира действието на регламента и не прави границите на България вътрешни за страните от Ш. пространство. Директният полет от Ц. до С. не може да се счита за вътрешен. Преминавайки през ГПП на летище С., чуждият гражданин преминава през външна граница и следва да отговаря на условията на чл.6 от Регламент 2016/399, включително да разполага с валидна виза, ако такава се изисква съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001, или разрешително за пребиваване.

За неизпълнението на установените с чл. 20 ЗЧРБ задължения за виновния превозвач, с нормата на чл. 51 е предвидено административно наказание "глоба" или "имуществена санкция", чиито размер е определен в границите от 2000 до 10 000 лв. за всяко превозвано лице, като правилно е наложена минималната санкцията в закона. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 от ЗАНН. Като е достигнал до тези изводи и е отговорил на възраженията на дружеството, СРС е постановил законосъобразно решение, постановено при правилното прилагане на материалния закон и без допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и като такова следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София - град, 13-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2136/05.05.2023 г. по НАХД № 15571/2022г. по описа за 2022 г., НО, 23-ти състав, СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1